

Vandhjulet

Hun var spion, og vi tog hende op til det gamle vandhjul.

Hun blev fanget da hun forsøgte at krydse grænsen, og vi tog hende op til den gamle mølle hvor møllehjulene knager og vandet larmer. Hun kæmpede bravt inden vi fik hende bundet til vandhjulet med remme om håndled og ankler, så kroppen fulgte hjulets krumning. Hun stirrede trodsigt på os med øjne fulde af had.

En mand drejede hjulet, så hun gled ned i det sorte vand. Til sidst var kun hendes hoved synligt. Manden gjorde et kort ophold inden hun blev trukket helt ned. Endnu et ophold og manden drejede hjulet den anden vej. Kvinden dukkede op igen. Nu prusted hun og vred sig for at komme fri. Hun kunne måske have sparet på vejret, men det ville alligevel ikke have hjulpet hende.

Hun havde stadig en tynd bluse og trusser på, men nu var hun gennemvåd, og hendes bryster sås tydeligt under det våde stof.

Da hun blev trukket ned anden gang var ansigtet ikke mere trodsigt. Vi holdt hende under vandet til hun slap den sidste luft ud, inden vi igen trak hende op. Al modstand var borte. Efter tredje tur klynkede

hun: 'Ikke mere'. Vi stirrede tavse på hendes våde krop. Da hjulet bevægede sig for fjerde gang, var hun rædselsslagen og rev i snorene for at komme fri. Den fjerde gang drejede vi ikke hjulet op igen.

Da der ikke mere kom bobler fra det mørke vand, forlod vi møllen og gik hjem gennem natten. Stille trådte vi ind under husenes lave døre. I de trange alkover mærkede hustruer og kærester en ny glød i vores tilnærmelser. Mørk og betagende.